

SURİYE

Asur kralı Sanherib buyurdu: ? Kentin alanlarını, boğazladığım insanların cesetleriyle doldurdum. Kenti ve evleri yaktım, yıktım. Temelinden çatısına kadar parçaladım. Tuğla ve kerpiçten tapınak kulelerini, tapınakları ve tanrıları yerle bir ettim.? Ve kral devam etti: ?Benim yönetimime boyun eğmedi. Güçlü duvarlarla çevrili kentlerinden kırk sekizini ve sayısız köyünü kuşatıp ele geçirdim. Rampalar yaptırıp, piyadelerle saldırdım(?) O?nu kafese kapatılmış bir kuş gibi (?) hapsedtim.?

Günümüzden binlerce yıl önce sarf edilen bu sözler Asur kralı Sanherib?e ait. Asurlular tarihte bilinen ilk Militarist yönetim. Hani bilimsel edeb gereği bugünün kavramlarıyla tarihi anlatmaktan imtina etmesem, neredeyse ilk faşist yönetim bile diyeceğim. Peki, nedir Asurluların suçu; savaşmak mı? İnsanları katletmek mi? Hayır! İnancı ve etnik mayası her ne olursa olsun her devlet ve toplum savaşmış ve insan öldürmüştür. Fakat bunu icra ederken en azından bir bahane bulmuş, hiç olmazsa zorlama bir mazlumluğa vurgu yaparak ? ama onlar da bize yaptı ? gibilerinden zihinleri ve vicdanları avutmayacak kadar cılız da olsa birer bahane üretmişlerdir. Fakat Asurlular asla bu yollara başvurmazlar. Aksine başta Asurnasirpal ve Sanherib olmak üzere Asurlu krallar yaptıkları vahşeti Tanrıları ?Asur?a adayarak ballandıra ballandıra anlattılar ve hatta herkes okusun diye yazıtlar diktirdiler.

Televizyonlardan Hula, Kureyb ve en son Dera yerleşimlerindeki cesetleri ve yerlere, duvarlara bulaşmış kanları görünce birden Asurlular canlandı gözümde. Suçlu kimdi? Herkese göre ötekiydi. Herkes birbirini suçluyordu. Baas iktidarına göre bunu Selefi teröristler yapmıştı. Muhaliflere göre ise fanatik Şebbiha milisleri. Kimin yaptığına dair iddialar ve kanıtlama gayretlerinin güçlü zihinsel egzersizleri, yerde yatan -çocuklar başta olmak üzere- türlü insan cesetlerinin gerçekliğini her zamanki gibi değiştirmiyordu maalesef. Çocukça da olsa aklıma geliverdi birden: ?Yoksa Asurlular geri mi geldi?? diye?

Ne Arap diyarlarının geri kalmışlığına, sömürgeciliğe ve onların monarşik uzantılarına karşı yani özgür ve birleşmiş Arap ikliminin düşü ile ortaya çıkmış Baas iktidarı ne de azınlık tahakkümünden bunalmış ve kula kulluk ettirici kişi despotluğunun sonlanması için ayaklanmış Suriye muhalefeti aslında araçlarının amaca dönüştürdüklerini fark edebildiler bu süreçte. O yaldızlı cümleler unutulmuş, yalnızca ne pahasına olursa olsun rakibine diz çöktürmek için günbegün artan şiddetten başka bir şey kalmamıştır tarafların elinde. Asıl hatırlanması gereken

SURİYE

Administrator tarafından yazıldı
Pazar, 01 Temmuz 2012 15:14 -

evrensel bir yasa ise kimsenin başını çevirmek istemediği bir yönde, en yalın gerçeklik olarak öylece durmaktadır: ?Bir kez birisiyle savaştığında, yavaş yavaş aynı teknikleri aynı şekilde kullanmak zorundasın. Düşmanı yenilgiye uğratabilirsin ama o yenildiğinde sen kendi kendinin düşmanı olursun.?

Son olarak ortaya çıkan manzara şudur; Taraflar ister Nusayri Alevî olsun ister Sünni isterse Şîî, artık Orta Doğu topraklarında rakibini öldürmek üzere iken suratına tükürülünce ?araya nefsim girdi? diye vazgeçen Hz.Ali'nin İslam anlayışının değil, Sanherib'in, Asurnasirpal'in, Nabukadnezar'ın ?şiddet için şiddetin? egemen olduğudur. Biri çıkıp şu Nusayrilere de Selefilere de İslam'ın anlattığı Allah'ın, savaş tanrısı Asur olmadığını anlatmalıdır. Bu arada ?Suriye? isminin ?Asuriye? yani Asurların ülkesi anlamına gelmesi ne kadar mânidar değil mi? Büyük sûfî İbn Arabi'in dediği gibi ?çocuk babasının sırrıdır??

Koray ŞERBETÇİ